

V údivu se jí otvírá pusa a já se snažím to nevnímat. „Nechci, aby je očumovalo kdejaký individuum ve svý noře.“

„Takže to radši budeš dělat sám?“ kontruje.

Její reakce je nečekaná a zároveň humorná; ona mě kárá. „Na rovinu? Jo,“ zareaguju podobným tónem.

„Zvrhlíku,“ naznačí tiše a skousne si ret, nejspíš proto, aby se nerozesmála.

Pane jo, je vyzývavá a vtipná, a navíc má pravdu. „Takové nařčení nemohu popřít, Anastasie.“

„Rozebrala bych to s tebou víc do hloubky, ale podepsala jsem dohodu o mlčenlivosti.“ Se samolibým výrazem se otáčí, aby se znovu zadívala na portréty.

Udělala to zase: posmívá se mi a zlehčuje můj život. Kristepane, jak já bych ji umravnil – nejlíp pod sebou nebo na jejích kolenou. Nakláním se blíž a šeptám jí do ucha: „Co všechno bych chtěl dělat s tou tvou prořízlou pusou.“

„Ty jsi ale sprosták,“ vyhrkne pobouřeně s upjatým výrazem a rudnoucíma ušima.

To už se ví, zlato.

Očima taky zabloudím zpátky k portrétům. „Na těch fotkách vypadáš velmi uvolněně, Anastasie. Moc často tě tak nevidám.“

Sklání pohled a upřeně zkoumá svoje prsty, váhá, jako by přemýšlela, co říct. Netuším, na co myslí, a tak se natáhnu, abych jí zvedl hlavu. Když se jí dotknu na bradě, rozechvěle se nadechne.

Ten zvuk... Klesá mi až do slabin.

„Chtěl bych, aby ses se mnou cítila taky tak uvolněně,“ pronáším s nadějí v hlase.

K čertu. To už bylo moc.

„Budeš mě muset přestat děsit, jestli to opravdu chceš,“ opáčí a překvapuje mě hloubkou citu.

„A ty se budeš muset naučit komunikovat a říkat mi, co cítíš!“ vyjedu na ni.

Sakra, teď se tady pohádáme? Na to chci soukromí. Ana si odkašle a hrdě se napřímí.

„Christiane, tys mě chtěl jako svou sub,“ promluví tlumeným hla-

sem. „A to je ta potíř. Vězí už v definici slova submisivní – ty sám jsi mi o tom jednou psal v mailu.“ Udělá odmlku, při které do mě zapáchne soustředěný pohled. „Myslím, že to byla synonyma, cituju: poddajný, povolný, ochotný, pasivní, rezignovaný, trpělivý, poslušný, krotký, ovladatelný. Původně se ode mě očekávalo, že se na tebe nebudu ani dívat. Že na tebe nepromluví, dokud k tomu nedostanu svolení. Tak cos čekal?“

Tohle si přece musíme vyřikat mezi čtyřma očima! Tak proč s tím začíná tady?

„Být s tebou je hrozně matoucí. Na jednu stranu si nepřeješ, abych ti odporovala, ale pak máš rád mou profízlou pusou. Chceš mou poslušnost, až na to, že ji vlastně nechceš, abys mě mohl trestat. Když jsem s tebou, tak zkrátka nevím, kde je nahoře a kde dole.“

Fajn, musím uznat, že to může být trochu matoucí – ale nechci to rozebírat tady. Potřebujeme odsud vypadnout.

„Trefa do černého jako obvykle, slečno Steeleová,“ uznávám s ledovým klidem. „Pojď, zajdeme si někam na jídlo.“

„Jsme tu teprve půl hodiny.“

„Vidělas fotky, mluvila jsi s tím klukem.“

„Jmenuje se José,“ opravuje mě o poznání hlasitěji.

„Mluvila jsi s Josém, který se ti – když jsem ho viděl posledně – snažil strčit jazyk do pusy, přestože ti bylo špatně a bylas opilá,“ procedím mezi zuby.

„A který mě nikdy neuhodil,“ oponuje mi se zlostným zábleskem v očích.

No do prdele. Ona se chce opravdu poštěkat teď.

To snad nemyslí vážně. *Přece se mě ptala, kam až to může zajít!* Teď už to ve mně vře jako před výbuchem sopky. „To byla podpásovka, Anastasie,“ ucedím hrozivě. Ona rudne a těžko říct, jestli studem, nebo vzteky. Rukama si zajíždím do vlasů, abych se ubránil nutkání popadnout ji a vyvléct ven, kde bychom si to vyříkali o samotě. Zhluboka se nadechnu.

„Beru tě na něco k jídlu. Ztrácíš se mi před očima. Najdi toho kluka, rozluč se.“ Zním stroze, protože bojuju, abych si uchoval tvář, jenže ona se ani nehne.